

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 9

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

39 årg.

26 febr.

Redaktion: ANNA GAUFFIN.

1922

Frälsaren förutsäger sitt lidande.

Matt. 16: 21—28.

Det är tungt och svårt att gå lidandets väg. Tänk att i månader och år vara fjättrad vid sjuksängen. Huru tungt att vara ensam, misskänd, ja, föraktad. Vi rysa, när vi läsa om martyrernas lidanden. Och vi fråga: »Hur kunde de uthärda sådana hemska smärtor?» De lovade till och med Gud på bålet. Jo, Gud var med dem.

Alla människor få förr eller senare kännas vid något lidande. Synden har givit oss denna följeslagare genom livet. Och fastän Jesus var den rene och syndfrie, fick han för människornas onskas skull lida mera än någon annan. Av kärlek till oss arma gick han frivilligt in i lidandet. Han visste allt, men han gick ändå. Vilken kärlek där lyser emot oss från den sig offrande frälsaren.

Men vi ha alla mycket svårt att förstå lidandet. Det är hemskt och skrämmande. Vår lycka och trevnad flyr oftast för lidandet. Petrus förstod ej Jesu tal därom. Inte kunde väl den gode Mästaren, så tänkte väl Petrus, inte kunde väl han behöva lida. Han hade ju visat sin stora makt över sjukdom och död, nog skulle han kunna hålla det onda på avstånd från sig och lärjungarna.

Ja, så tänka vi människor, men Petrus får en sträng tillrättavisning av Mästaren. Det dröjde rätt länge, innan lärjungarna förstodo,

att lidandet var en väg, där Guds kärlek uppenbarades i sin mest strålande gestalt. När vi nu läsa om Jesu offer för oss, då bli vi tacksamma, och våra hjärtan börja älska honom, som först älskat oss. Vid korsets fot ha oräkneliga människor genom tårar och med ånger sett upp i Frälsarens anlete. De ha fått förlåtelse och kraft att föra ett nytt liv.

»Hava de hatat mig, skola de även hata eder», sade Jesus en dag till sina lärjungar. Och i vår text talar han om försakelsens väg och om korset, som varje hans efterföljare skall bära.

Jesus tvingar ej någon att följa honom. Nej, men han inbjuder vänligt därtill. Men om någon vill riktigt följa Jesus, så må han veta, att vägen är törnbestrodd. Glöm dock ej, att det finns rosor bredvid törnena. Den bästa lyckan spirar upp i Jesu fotspår. Ingen glädje är så äkta som den, som föddes i lidandet.

Men svårt är det att taga korset. Det är ju att hjälpa till att döda något inom sig. Den som skulle korsfästas, han fick ju själv bära korset till avrättningsplatsen. Du har hört, att Jesus dignade under den tunga bördan.

Vi ha mycket inom oss, som behöver dödas. Tänk på allt det stygga,

fula och orena, som bor i hjärtat. Det är många slags ogräs, såsom avund, osanning, feghet, och det kostar på att få bort detta onda.

När man är vänlig och hjälpsam därhemma i syskonkretsen, då ger man något av sig själv. När ljuset lyser, så förtär det sig själv. Ju starkare låga, dess fortare brinner det ut. Huru ofta äro vi ej själviska, vi tänka bara på oss själva, äro bekväma och ovilliga att hjälpa. Men då förlora vi mycket. Glädjen flyr ur själen och vi bli missnöjda både med oss själva och alla andra.

Men den som ger ut sin tid och sin kraft i kärlek till människorna, han får mer och mer av det sanna livet. Han vinner vänner både bland människor och änglar. Han växer sig allt starkare i sin själ, och kärleken blomstrar som fagra rosor, varhelst han går fram.

Den som endast tänker på sig själv, han förlorar sin själ. Han kan då ej glädjas, ej vara tacksam, han ser ej någon blå himmel, inga fåglar kvittra, inga blommor sprida sin doft, han är som död för Gud.

Arma människa! Give Gud oss nåd att troget vandra i Jesu fotspår!

V. Wikholm.

Offret.

»Mor, vad vill det säga att offra?» frågade lilla Frida, när hon och hennes mor kommo från bönesalen, där just i afton firats missionshögtid.

»Såg du inte vad vi gjorde, när vi gick ut?»

»Jo, vi lade slantar i en missionsbössa.»

»Ja, och det var ett tackoffer för den välsignelse vi fått åtnjuta denna stund», förklarade modern, som nu menade, att hennes lilla flicka skulle giva sig tillfreds med svaret. Men långt därifrån! Lilla Frida hade lätt för att röra sin tunga, och hon tröttnade aldrig att fråga, till

dess hon var riktigt på det klara med vad hon ville veta.

»Men var det offer? Hur kunde det vara ett offer?»

Och modern, som alltid var tålmodig och alltid sökte besvara sin lilla flickas frågor så gott hon kunde, såg vänligt på sin Frida och sade:

»Jo, ser du, ett offer är något som vi försaka för att giva det åt frälsaren, för att vi älska honom och vilja tacka honom för hans kärlek till oss. Vi kunna också offra något för en människa, om vi t. ex. försaka ett nöje eller något annat

för att göra något, som vi veta skulle göra henne glädje. Men allting måste komma från ett älskande hjärta, annars har det intet värde.

Nu förstod Frida meningen och gick tankfull tillbaka till det andra fönstret. Hon höll av sin mor mer än av någon annan på jorden. Skulle hon inte också kunna offra något för sin mor? Inte penningar utan försaka något för att göra mor en glädje? — Jo, nu hade hon det.

När stora syster diskade, ville hon hjälpa till. Syster Lina hade ofta sagt, att Frida kunde väl också ibland försöka hjälpa henne. Men Frida tyckte inte alls om att diska och hade därför alltid hållit sig undan. Mors ögon vilade ofta frågande på henne, men hon hade en gång hört mor säga: »Jag vill blott ha frivilliga tjänster, annars är det ingen glädje med dem». Och så hade saken fått vara.

Men följande dag kom Frida ut i köket med ett stort köksförkläde på sig.

»Lina, jag skall hjälpa dig diska», sade hon.

»Hå, vad kommer åt dig!» ropade Lina. »Det skall bli roligt se, hur länge du kan hålla ut med detta. Men det passar riktigt bra; jag skall då gå till bagaren, medan du diskar».

Frida kände sig förargad i sitt stilla sinne, att inte Lina var mera glad över hennes offer. Men så tänkte hon: »nä ja, men det är ju en uppoffring av mig, och därtill fordras beslutsamhet. Den som sagt a, måste också säga b. Så jag får väl hålla ut».

Men harmens och missräkningens tårar stodo i hennes ögon. Om hon ändå inte hade erbjudit sig! Men hon blygdes att tillstå ens för sig själv, att hon tänkt sig »offrandet» mycket skönare och arbetade flitigt en stund.

Nu gick modern genom köket. Skulle hon inte berömma henne? Hon stod ju och diskade i stället för att leka eller läsa en rolig bok. Det var ju ändå något. Men mor sade ingenting.

Följande dag sade Lina: »Frida diskade så bra i går, det kan hon göra i dag också, så får jag uträtta ett annat arbete!

Och Frida diskade men med suckar och rynkade ögonbryn. Så gick det en vecka. Men då kom mor en dag och frågade:

»Hur är det fatt, min lilla flicka? Du ser så ond ut, att man rent av kan bli rädd för dig».

»Men det är ju också för galet! Jag måste ju diska ensam. Jag ville ju bara hjälpa Lina och nu springer hon alltid sin väg.» Och hon brast i tårar och förklarade, att hon inte skulle diska en dag mera.

»Men varför har du då gjort det? Jag har ju inte bett dig», sade modern.

»Jag ville — jag ville ju offra någonting för dig mor», sade hon snyftande.

Nu förstod modern. Hon höjde upp sin lilla flickas huvud och såg in i hennes tårskymda ögon.

»Vilka offer är det som behaga Gud, min flicka? Jo, det sinne, från vilket de komma. Halva offer tar han inte emot, inte heller skrymtaktiga offer. Ett ödmjukt sinne välsignar han, icke ett sinne fullt av högmod. Men om du vill bringa offer på det sätt, som du nu gjort, då offrar du åt dig själv, ty du ville få erkännande eller beundran för vad du gjort. Därigenom gör du en byteshandel, och då blir det intet offer. Förstår du?

Frida sänkte sitt huvud, ty nu började hon förstå. Hon förstod, att till ett hel-offer hörde, att hon utträttade det arbete hon förelagt sig trots de därmed förknippade svårigheterna. Och att hon gjorde det med glatt och villigt hjärta.

Frida böjde sina knän bredvid sin mor. »Jag kan icke bringa dig något offer — käre frälsare, hjälp mig att offra min egen vilja!» bad hon av hela sitt hjärta.

Det var en god bön, och att den blev hörd, det kunde man se följande dag, då Frida åter stod ensam vid diskbaljan, ty då sjöng hon och var glad, fastän hon väl gärna velat följa med sin bästa väninna ut och åka skridsko. Hon sjöng: *Ack, Jesus, jag längtar att helt bliva din, så kom och för evigt mitt hjärta tag in, att intet i världen må mer mig förströ, o, två mig, att vit jag må bliva som snö.*

Kinesfarbror och frågvis.

Med fotografi.

i ha fått mottaga ett brev för Barnavännen med ovanstående överskrift. Den som skrivit brevet är Kinamissionären Tjellström, som i många år vistats i Kina för att förkunna evangelium för så många han kunnat nå av »Kinas myllrande millioner» människor. Nu har han och

vill uppenbara sin okunnighet. »Fråga och lära kommer mången till ära». Det gäller frågvis.

Somliga människors lärdom består helt enkelt däri, att de kunna skickligt dölja sin okunnighet. Frågvis betackar sig för en sådan lärdom och det gör kinesfarbror också.

några av hans familj vistats i hemlandet ungefär ett och ett halvt år, men nu stå de åter färdiga att anträda resan mot öster.

Dessförinnan har han velat sända Sverges söndagsskolbarn en hälsning genom Barnavännen. Han skriver:

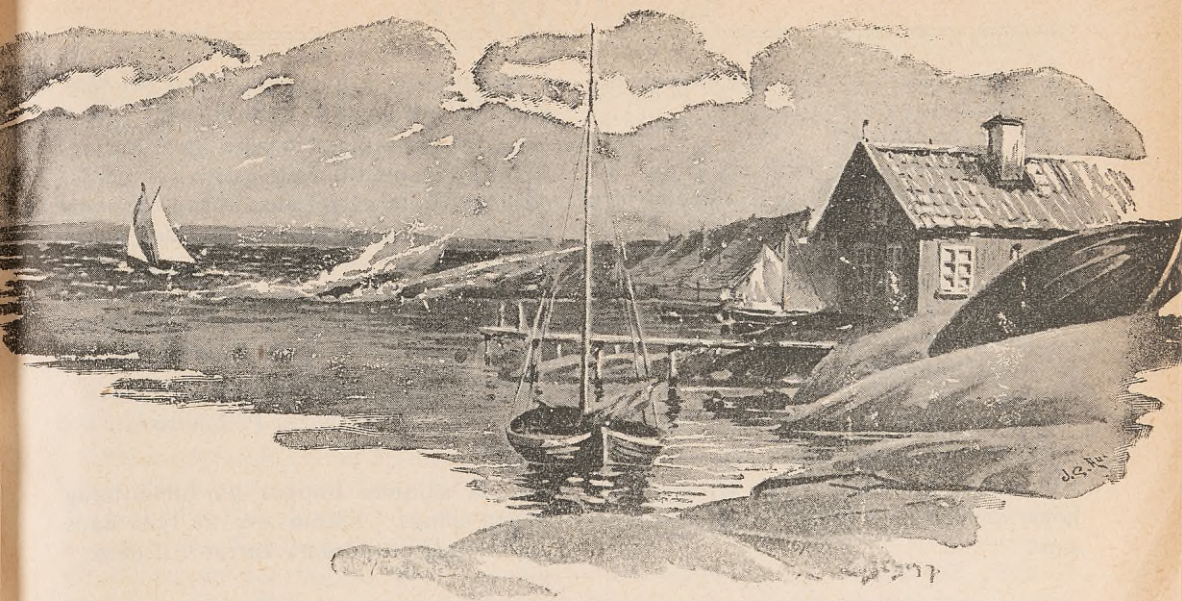
»Frågvis blir snäst ibland av den som tycker att frågorna komma för ofta — i tid och otid. Men Kinesfarbror tycker om frågor. Han tycker däremot inte om den där, som tror sig begripa allting, den där, som så förnumstigt blott nickar bifall till vad han hör, emedan han icke

På vidstående fotografi sitter kinesfarbror med ett par pinnar i ena handen och en risskål i den andra. Men vem är tanten på andra sidan bordet, hon som är klädd i kineskläder? Det kan ni nog själva gissa. Hon sitter med en tékopp i ena handen och är färdig att dricka sitt té.

Och nu får frågvis framställa frågor om allt vad han ser på fotografien.

Ja, Kina och England kan jag läsa, men vad betyder dessa sex figurer till vänster om Kina?

Forts. sid. 62.

Fiskar-Jons stuga.

Den stugan den är inte stor,
där fiskar-Jon allena bor,
men nog vet jag den räcker till
åt dig och mig, ifall vi vill.

Den ligger på en klippfast häll,
står säkert kvar, fast mången kväll
när stormen ven, man trott förstås,
att den i spillror skulle slås.

Och dörren den är låg och sned,
du måste böja huvu't ned,
om genom den du följer mig;
kom med, det vill jag råda dig!

Ty innanför du träffar på
en liten gubbe, böjd och grå,
som glad och lycklig med sin lott
ståds är beredd att göra gott.

Han läser med sin blida röst
ett ord av huggnad, råd och tröst
för den, som tyngd av bördor går,
ett ord, varav man styrka får.

Han v e t, att Gud i himlen bor,
och att hans makt är mera stor

än mänskotanke fatta kan,
han v e t, ty han har sett den, han!

Han v e t, att Gud är kärleksrik,
att ingen här är honom lik,
Att han av godhet sorgen sänt,
han v e t, ty han Guds kärlek känd!

Så fast som klippan är hans tro,
och bönen är den himlabro,
som över djupen föra kan,
hån v e t, ty han har gått den han!

Och därför i all fattigdom
hans stuga är en helgedom,
och fiskar-Jon ett sändebud
helt säkert är ifrån vår Gud.

Än är hans klädnad torftig nog,
och mången här åt honom log,
när väderbiten, stel och böjd
han gick omkring så god och nöjd.

Men snart skall Jon i snövit skrud
med sina ögon skåda Gnd,
det v e t han alldeles bestämt,
och därför är han lycklig jämt!

ELLA

De äro kinesiska skrivtecken och betydta Hupéhprovinsens karta.

Var ligger Hupéh?

I Centralkina eller mellersta Kina.

Finnas många människor i denna provins?

Man beräknar omkring 30 millioner. I denna provins började år 1890 Missionsförbundet i Sverge och Missionsförbundet i Amerika att utföra missionsarbete. Kartan visar huvudstationen samt en del bistationer.

Vad betecknar den raka linien i norr?

Det är Peking—Hankow järnvägen. Hankow ligger till vänster och Wuchaug till höger om den stora floden Yang-tsi, »havets son«.

Vad betyder korset längst ned till vänster eller strax intill tants huvud?

Jo där uppe bland bergen ha vi Kuling. Och ni vet, att till Kuling fara många, ja, de allra flesta av missionärerna om sommaren för att komma undan den svåra hettan och få en tids vila. Korset samt andra kors på kartan betecknar utländska begravningsplatser. Men nu måste jag gå. Farväl, min lilla frågvis. Göm kartan till nästa gång.

Anders P. Tjellström.

Vi få sålunda hoppas på fortsättning »nästa gång». Låtom oss då lyda hans uppmaning att gömma kartan till dess.

Den lille martyren.

Det var under den sorgliga vintern 1916—1917, då nästan hela Europa led av brist på föda, som en tolvårig gosse, vid namn Josef bad om natthärbärge på en ensamt liggande bondgård i Schweiz. Han var blek och mager och hade icke mycket kläder på kroppen, trots den starka kölden.

Då han kom in på gården, rusade en hund emot honom med ett ilsket skall. Men hunden var lyckligtvis bunden, och därför tog Josef mod till sig och gick förbi honom. En tjänarinna kom ut för att se vad som stod på. Ännu darrande av ångest framförde Josef sin bön om att få stanna där över natten.

Tjänarinnan gick in och frågade bonden, som just satt till bords. Denne var lyckligtvis vid gott humör och kastade till henne en varm potatis. »Ge honom den här och låt honom ligga i ett bås i ladugården sade han.

Den ömhjärtade flickan tog också en potatis av sin egen tallrik med till den stackars hungrige gossen och talade vänligt till honom. Därefter förde hon honom in i ladugården, där hon bredde ut en stor halmkärve åt honom till en bädd för natten.

Då Josef blev ensam i det mörka men varma bäset, böjde han sina knän och tackade Gud för hans godhet. Därpå åt han sina två potatis och somnade snart.

Men vem var då Josef, och varifrån kom han? Han var son till en fattig vävare från Graubünden i Schweiz. Fadern arbetade strängt för att försörja sin familj och sökte därvid uppfostra sina barn i gudsfruktan. Och hans fromma hustru hjälpte honom trofast i det ena såväl som det andra.

Vid denna moder hängde Josef fast med hela sin själ. Hon hade lärt honom läsa, och genom henne hade han fått lust att lära känna bibeln och många sköna psalmer. Och genom bibelordet hade han lärt att känna frälsaren, och han höll honom hjärtligt kär.

Så kom den svåra vintern med sin dyrtid och sin brist på livsmedel. Den stackars vävaren och hans hustru arbetade dag och natt, men det förslog icke. Detta bröt moderns hälsa, hon sjuknade och förstod genast, hur det skulle gå med henne. Aftonen före sin död kallade hon Josef till sin säng, lade sin kalla, darrande hand på hans huvud och välsignade honom.

Hon räckte honom sedan sin bibel, i vilken de båda så ofta läst tillsammans. »Se här, min gosse, är det enda arv jag kan ge dig», sade hon. »Jag går nu till Gud och kan inte längre följa dig på dina vägar, men denna bibel kan göra dig vis till frälsning. Läs flitigt i den och håll dig till din frälsare. Gud välsigne och bevara dig. Jag hoppas att snart få möta dig i himmelen».

Nästa morgon, då solen gick upp, somnade hon stilla.

Efter moderns död visste sig fadern ingen annan råd än att skicka Josef ut i världen för att själv söka sig sitt bröd. Med tårar i ögonen lade han ned sin bibel, sade farväl till sin far och började sin ensamma vandring. Det förekom honom nästan, som om hans mor gick osynlig vid hans sida och tröstade och uppmuntrade honom. Han träffade också ständigt på deltagande människor, som gävo honom mat och natthärbärge och så kom han efter ett par veckors vandring i närheten av Basel, där han hoppades kunna få stanna, ty han hade hört att det fanns många både goda och rika människor i denna stad.

I sitt hjärta tackade han redan Gud för hjälp i nöden. Men denna hjälp skulle komma på en annan väg och ett annat sätt.

Han sökte och fann alltså ett tillfälligt nattkvarter i ladugården på bondgården, varifrån han nästa morgon tänkte gå till Basel, vars tornspiror han skymtade i fjärran.

Då han vaknade klockan 5 på morgonen, läste han högt en psalmvers, som hans mor hade lärt honom. Detta hörde tjänstflickan Margareta, ty hon var redan uppe för att sköta om korna. Hon gick bort till honom med sin lykta, önskade honom god morgon och sporde honom efter hans förhållanden. Och medan hon mjölkade korna, berättade han för henne sin historia, vilken djupt rörde henne. Hon gav honom spenvarm mjölk att dricka.

»Dröj här en stund, Josef», sade hon »jag skall tala med husbonden — kanske

du kunde få stanna här. »Vi behöver just en sådan här hjälp som du».

Husbonden knotade litet; det var alltför dyra tider att taga in den förste bäste landstrykare i gården. Men Margareta gav icke tappt, förrän husbonden gav sitt samtycke. Och Josef var tacksam att kunna börja förtjäna sitt bröd genom sina händers arbete.

Men här kom han till att få utstå många svårigheter för sin fromhets skull, ty både husbonden och isynnerhet de två drängarna voro råa människor. Genast vid den första gemensamma måltiden hördes sådana ord och uttryck från drängarna, som han inte var van att höra i sitt hem.

Bordsbön var det inte tal om. Och då han för sin del slöt ögonen och knäppte sina händer med ett tyst tack till Gud, brusto de ut i högljutt skratt, och hädelser mot Gud haglade över honom.

Josef blev förskräckt och kunde icke hålla tillbaka tårarna; men Margareta tog hans parti och tillrättavisade drängarna.

Om kvällen visade det sig, att han skulle dela rum med dessa. Han hade aldrig förr gått till sängs utan att först böja knä och bedja sin aftonbön, men efter det som han nyss hört vid bordet kröp han denna kväll tyst upp i sin säng och väntade, att drängarna skulle somna. Då deras samspråk till sist tystnade, smög han sig tyst upp och böjde sina knän i bön. Han började tyst, men inför Guds ansikte glömde han småningom omgivningen och bad med så hög röst, att han väckte den ena av drängarna.

»Vem där?» ropade denne. Och då han varnade Josef, blev han alldeles rasande och hotade kasta honom på dörren. Den andra drängen vaknade nu också och stämde in i hotelserna, så att den stackars gossen skälvande kröp upp och gömde sig under täcket, väntande dagens ankomst.

Om morgonen stego drängarna upp först, klädde sig tyst och gick till deras arbete. Då skyndade sig Josef att också komma i kläderna, och sedan han bett sin morgonbön, tog han sitt lilla knyte, som blott

innehöll bibeln, hans enda egendom, och beredde sig att fly från detta ohyggliga ställe.

Men på gården mötte han Margareta. Hon hälsade vänligt »god morgon» och frågade, vart han tänkte gå. (Forts.)

Åmots bruks söndagsskola.

Med fotografi.

en liten vrå bland bergen i nordvästra Hälsingland ligger Åmots bruk. Det ligger i en liten täck dal, omkransat av skogar och glittrande vatten.

Här finnes ett missionshus, där vi varje söndag få samlas med barnen för att sjunga, bedja och läsa Guds ord. Nu ha vi i många år genom Barnvännen fått besök av andra söndagsskolor i vårt land, och denna gång har reslusten kommit över oss, så att vi vilja göra en färd för att i vår tur hälsa på våra kamrater i söndagsskolorna.

Vår söndagsskola är något över 40 år gammal. Den man, som varmast nitälskat

för söndagsskolan på denna plats, är vår hemgångne farbror Groth. Ensam arbetade han bland barnen i många år, men nu har han gått att mottaga den trogne tjänarens lön.

Några unga flickor jämte undertecknad sköta nu om söndagsskolan. Vi äro glada över att få vara med i detta härliga verk, ty vi veta, att ordet ej skall återkomma fåfångt, där det blivit utsått i tron.

Låt oss hålla ut i klar och mulen tid. Lönen väntar i Guds rike. En kär hälsning till Barnvännens redaktion och alla dess läsare.

Einar Lingvall.

Bibelläsning.

Veckan 27 febr.—5 mars 1922.

M. 27. Luk. 5: 27—32. *Syndares vän.*
T. 28. v. 27. Tänk på detta att följa Jesus!
O. 1. mars v. 28. Vad lämnade han?

T. 2. v. 29. Huru Levi visade sin tacksamhet.
F. 3. v. 30. Huru Jesus visade sig som syndares vän.
L. 4. vv. 31, 32. Vilka Jesus kan få hjälpa.
S. 5. *Minnesversen*: Mark. 2: 17.